

Dosarul nr. 2ra-1865/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul central (judecătorul: V. Holban)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecătorii: A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Dumitru Visternicean

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ana Spînu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni
„Termoelectrica” în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului
Locativ nr.6 împotriva Anei Spînu cu privire la încasarea datoriei și compensarea
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul declarat de Ana Spînu și menținută hotărârea din 29 noiembrie 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul central,

constată:

La 20 decembrie 2016, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” (în
continuare „Termoelectrica” SA) în interesele Întreprinderii Municipale de Gestionare
a Fondului Locativ nr.6 (în continuare ÎMGFL nr.6) a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Anei Spînu cu privire la încasarea datoriei și compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată „Termoelectrica” SA (până la
redenumire – SA „Centrala Electrică Termoficare nr.2” din Chișinău – succesorul în
drepturi al „Termocom” SA în procesul falimentului) a indicat, că la
02 octombrie 2006 a încheiat contractul de livrare a energiei termice în apa caldă nr.
6006 cu ÎMGFL nr.6. Potrivit prevederilor contractuale, ÎMGFL nr. 6 s-a obligat să
achite lunar plata pentru energia termică consumată prin dispozițiile de plată conform
tarifelor stabilite.

A invocat reclamanta, că din cauza neonorării obligațiilor contractuale ÎMGFL
nr.6, la 07 septembrie 2016 a acumulat datoria în sumă de 30 017 761,24 lei, fapt
confirmat prin informația cu privire la volumele facturate și sumele achitate pentru
energia termică.

Totodată, în urma consumului de energie termică, ÎMGFL nr.6 a prestat la
rândul său servicii de gospodărire comunală, inclusiv alimentarea cu energie termică,
la proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor/încăperilor locuibile și nelocuibile
blocurilor locative gestionate, care au beneficiat nemijlocit de serviciul prestat și

obligăția de a achita în termen contravaloarea conform facturilor (chitanțelor) prim (art. 25 (1) al Legii nr. 1402/24.10.2002 serviciilor publice de gospodărie comunală).

A susținut, că ÎMGFL nr.6 a livrat energia termică în baza contului personal deschis la întreprindere pe numele Anei Spînu, care a acceptat prestarea și a beneficiat de servicii comunale, în conformitate cu normele și tarifele stabilite.

Reclamanta „Termoelectrica” SA a indicat, că Ana Spînu este proprietara apartamentului xx din str. xxxxxxxxxx, mun. Chișinău.

A mai susținut, că pentru perioada 01 noiembrie 2001 – 01 septembrie 2016, Ana Spînu a acumulat datoria pentru consumul energiei termice în mărime de 8 951,37 de lei, conform informației despre calcularea și achitarea serviciilor locativ-comunale prestate.

A afirmat că, prin reclamația din 18 aprilie 2016 a solicitat de la Ana Spînu stingerea datoriei la plata pentru serviciul prestat, care a rămas fără efect.

Cere „Termoelectrica” SA, încasarea din contul Anei Spînu în beneficiul „Termoelectrica” SA, datoria pentru consumul energiei termice în sumă totală de 8 951,37 de lei și suma taxei de stat în mărime de 270 lei.

Prin hotărârea din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei mun. Chișinău, sediul central a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de „Termoelectrica” SA.

A fost încasată din contul Anei Spînu în beneficiul ÎMGFL nr.6 suma de 8 951,37 de lei cu titlu de datorie la plata serviciilor de furnizare a energiei termice.

A fost încasată din contul Anei Spînu în beneficiul „Termoelectrica” SA suma de 270 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În susținerea poziției sale instanța de fond a reținut, că Ana Spînu prin achitățile periodice a sumei mai mare de cât cea calculată lunar spre achitare pentru serviciul prestat de către „Termoelectrica” SA a întrerupt termenul de prescripție, iar prezenta acțiune a fost depusă la 20 decembrie 2016 în interiorul termenul general de prescripție.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 18 decembrie 2017, Ana Spînu a contestat-o cu apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii din 29 noiembrie 2017 a Judecătoriei mun. Chișinău, sediul central, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Ana Spînu și menținută hotărârea instanței de fond.

La 09 iulie 2018, Ana Spînu a declarat recurs împotriva deciziei din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor instanțelor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată depusă de către „Termoelectrica” SA să fie respinsă integral.

În motivarea recursului a invocat că instanțele ierarhic inferioare eronat au reținut faptul că termenul de prescripție extinctivă a fost întrerupt prin achitățile periodice efectuate.

A susținut că, nu recunoaște datoria în mărime de 8 951,37 de lei, acumulată pentru perioada 01 noiembrie 2001 – 01 septembrie 2016.

Recurenta Ana Spînu consideră că, achitățile executate periodic nu întrerup termenul de prescripție.

La 03 septembrie 2018, „Termoelectrica” SA a depus referință, solicitând respingerea recursului declarat de Ana Spînu, ca fiind inadmisibil. (f.d.133-134)

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că, decizia instanței de apel a fost pronunțată la 08 mai 2018 (f.d. 106, 107-118), fiind expediată în adresa părților la 22 iunie 2018 ce se atestă prin scrisoare de însoțire nr.7188 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 119), însă, confirmarea privind recepționarea acesteia de către Ana Spînu la materialele dosarului lipsește.

Astfel, instanța de recurs consideră că, Ana Spînu s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul (prin intermediul oficiului postal) la 09 iulie 2018, în termen. (f.d. 124-127, 128)

Examinând temeiurile recursului declarat în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea a altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens Completul reține, că sarcina instanței de recurs la aceasta etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de

Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justice și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară.

Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține, că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 02 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ana Spînu este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziilor instanței de apel, iar alegațiile invocate în recurs nu indică încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei pentru declararea recursului admisibil.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ana Spînu, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune :

Recursul, declarat de către Ana Spînu, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Visternicean